

Jézus ölelésében

Lekció: Zsolt 8

Textus: Mk 10, 13-16

Kedves Testvéreim,

A gyermekek megáldásának története egy olyan sor második eleme Márk evangéliumában, ahol Jézus arról tanítja az Övéit, miben kell különbözni a tanítványoknak a világtól; miben kell szívükben, gondolkodásukban gyökeresen megváltozniuk. És mindez a tanítás egy egyszerű, gyakorlati helyzetből adódik, egy látszólag lényegtelen kis csekélységből.

I. A történés- szereplők...

- 1. A szülő, aki érzi a szükségét...

Jézushoz gyermekeket próbálnak vinni, hogy megérintse őket. A korabeli zsidó hagyomány és meggyőződés szerint egy szent embernek, egy gyógyítónak már az érintése is gyógyulást, áldást jelentett. Ne felejtjük el, hogy ez egy olyan korban történik, amikor a mai egészségügyi körülményeknek még csak az árnyékával sem találkozhatunk. A csecsemő és gyermekhalandóság bizonyonnyal magas volt, és minden szülő szükségét, hatalmas szükségét érezhette annak, hogy a gyermekét megóvhassa, megvédhesse. Bizonyára hallottak Jézusról, a nagy tanítóról, aki csodát tesz, és a betegek és megszállottak mellett a kisgyermekes szülők is megjelentek Jézus körül, és hozzák az Ő szükségeiket, az Ő féltett kincseiket, gyermekeiket Jézushoz, hogy valamilyen módon áldást, épséget, egészséget, védelmet biztosíthassanak nekik. Ez a szándék, ez a motiváció nagyon tisztelhető és nagyon megérthető, és bizonyára igen erős is lehetett. Hiszen bizonyára a szülők maguk is ismerték a kor szokásait és a gyermek jelentőségét- illetve jelentéktelenségét. A gyermek nem volt abban a korban olyan jelentős a társadalom szemében, mondhatni, lenézett volt gondolkodásának fejletlensége, önállótlanlansága, kiszolgáltatottsága miatt. Nem nagyon szaladgálhattak természetesen egy híres és tiszteletre méltó rabbi lábainál, elvonva a tanulni vágyók figyelmét. A szülőknél mégis nagyobb lehet a szükség és a vágy, mert viszik Jézushoz a gyermekeket, és nem törődnek azzal, milyen akadályokba fognak ütközni...

- 2. A tanítvány, aki akadály...

Mert bizony jön az akadály, és a gyermekek azokkal együtt, akik őket hozzák, fennakadnak a tanítványi körön. A tanítványok rájuk szólnak, a

tanítványok összezárnak, és egy pillanat alatt akadályá válnak. Akadályává az áldásnak, széttörőjévé a szülői álmoknak és reményeknek; áthatolhatatlan fallá a gyermekeknek. Milyen megrendítő és félelmetes is egyben, ahogy a tanítványok védik Jézust. Reflexszerűen utasítják el és parancsolják rendre azokat, akik az általuk vélt rendet megzavarták. Az nem lehet, hogy ilyen jelentéktelen dolgokkal foglalkozzon Jézus, mint a kisgyermek? Nem lehet, hogy egy magasztos tanítás, vagy egy gyönyörű képi világban játszódó példázat átadása közben elkezdjen itt bíbelődni a gyerekekkel? Nem ezért jött Jézus, nem ezért van itt, hogy ilyen dolgokkal foglalkozzon...

A kizáró, exkluzív tanítványság kirekeszt másokat az áldásból... Isten elér mindenkit, de ettől még ezen a viselkedésen ítélet van...

- ***3. A Mester, aki nyitott és feje tetejére állít mindent***

Mennyire máshogy látták ezt a helyzetet a tanítványok, mint Jézus maga! Ő egy pillanat alatt felismerte a szükségét, és azt, hogy itt cselekedni kell. Megérezte azt is, hogy miközben megáldja a gyermekeket, taníthatja az Övéit arról, hogy ne zárkózzanak el a lenézettektől és ne zárják el maguk az utat azok felől, akik Hozzá akarnak jönni!

Jézus szinte felkiált: engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket! Azokat, akiket a közgondolkodás, a szokás nem enged! Engedjétek és ne tiltsátok el tőlem őket! Mert szükségük van az áldásra! Mert ilyeneké az Isten országa! Mert szükségük van rám, nagy szükségük! És rögtön tanítássá fordítja Jézus azt, ami élethelyzet, ami kellemetlen szituáció, ami megrökönyödés és szokatlanság volt mindenkinek, aki körülvette Őt.

- ***4. A gyermek, aki totálisan kiszolgáltatott***

De vajon mit élhetett át és érthetett meg ebből az egészből az a kisgyermek, azok, akiket Jézushoz vittek? A görög szó, amelyet itt használ a Szentírás, ténylegesen kis gyermekre, karon ülő, de mindenképpen 7-8 éves vagy fiatalabb gyermekre vonatkozik. A gyermek, azt gondolom, akármelyik korban is élt, ugyanarra vágyik: szeretetre, befogadásra, biztonságra. Sok mindent nem ért még a világból, de az biztosan nyilvánvalóvá válik benne, hogy rászorul szülei segítségére, gondoskodására. Sok gyermekkorai félelem táplálkozik ennek a gondoskodásnak a megszűnéséből, vagy megbízhatatlanságából. A gyermek totálisan kiszolgáltatott, és ezzel többé-kevésbé tisztában is van. Jézus közelében valami olyat élhet át, ami betölti a hiányt, betölti az űrt, legyőzi a félelmet, és felemel: a befogadó, átölelő szeretetet, amely nagyobb és hatalmasabb minden földi atyai szeretetnél. Átélik a közelséget, a biztonságot- azt, amire leginkább vágyik a gyermek...

És mi történik mindaközben, hogy Jézus közel engedi a gyermekeket magához és megáldja őket? Eközben Jézus tanít. Mindannyiunkat. Tanít az életről és arról, mennyire nem e világi az Ő országa, és annak törvényszerűségeinek megértéséhez és befogadásához mennyire megváltoznunk, meg kell térnünk mindnyájunknak!

Három dolgot szeretnék kiemelni abból, amire Jézus ezen a helyzeten keresztül tanította a tanítványokat, és tanít minket is:

II.A tanítás

a) „Ilyeneké az Isten országa”

Azt mondja Jézus, hogy ilyeneké az Isten országa, mármint olyanoké, mint a gyermekek. Akik nem méltók egy ilyen nagy dologhoz. Olyanoké, akik látszólag nem érnek fel ilyen dolgokhoz! Olyanoké, mint a lelki szegények, vagy mint akiket az igazságért üldöznek. Ők a kegyelem örökösei, azok, akiknek nincsen semmijük, és ezért hihetetlenül gazdaggá tudja tenni őket az Isten!

Feje tetejére állítja ezzel a korabeli logikát és értékrendet Jézus- teszi ezt azzal a szabadsággal, ahogyan csak Isten Fia tehetett azt! Azé az Isten országa, aki emberileg esélytelen, aki nem érdemli meg, akinek nincs mivel megszereznie vagy kiérdemelnie a jogot hozzá...

A kisgyermek aztán igazán az, aki nem rendelkezik semmivel. Mindent kap. Tanít ez minket a kegyelemről, és arról, mennyire nem számít semmi Isten országa szempontjából érdemként mindabból, amit cselekszünk- akár a legjobb szándékból is!

b) „...aki nem úgy fogadja, mint...”

Jézus bővíti a tanítását, és egészen követendő példaként állítja a kisgyermekeket a tanítványok elé. Éles és kemény szavak ezek: aki nem úgy fogadja, semmiképpen nem megy be abba... Talán a legégetőbb kérdés ez számunkra: miben példa itt a kisgyermek Jézus szerint? Talán abban az ártatlanságban, amit gyermeki ártatlanságnak, tiszta szívűségnek nevezünk? Esetleg az egyszerűségben, szinte együgyűségben rejlik a lényeg? A történet összefüggéseinek fényében azt gondolom, hogy **egyrészt** arról a totális függésről van szó, ahogyan a kisgyermek függ szüleitől. Azé az Isten országa, aki felismeri ezt a függést mennyei édes Atyjától, aki beismeri és bevallja, mennyire szüksége van az Atyára! Mennyire szüksége van Isten országára, mennyire szükséges a részévé lenni és kapcsolódni hozzá! **Másrészt** a kisgyermek elhiszi azt, amit a felnőttek mondanak neki. Elhiszi, elfogadja, és befogadja igazságként azt, amit a bizalmas személy mond. Ebben az „úgy fogadja, mint”-ben benne rejlik ez a totális elfogadás,

rácsodálkozás, és az, hogy ez tényleg úgy van, ha Ő, Jézus mondja! A gyermek teljes bizalommal él a feléje áramló szeretettel, és elfogadja azt. A gyermek természetesnek találja a felé irányuló szeretetet, és így tudja el is fogadni azt.

c) ölelés, kézrátétel, áldás

És végül még egy fontos elem: az „úgy fogadja, mint...”-ben benne van az is, hogy Jézus ölelésébe kerülnek ezek a kisgyermek, és Ő megáldja őket! Isten országába Jézus ölelésén keresztül lehet jutni! Nélküle, az Ő közelsége, a belé vetett bizalom és hit nélkül nincs út Isten országába, rajta keresztül viszont van. És ez az örömhír.

Egy kisgyermeknek különösen nagy szüksége van az érintésre, a simogatásra, az ölelésre. És Jézus így is kifejezi felénk a szeretetét. Azt adja nekik, amire leginkább szükségük van. Ez Isten országa: ahol azt kapjuk, amire leginkább szükségünk van! Ahol betöltetnek hiányaink, és ahol azt érezhetjük, az életünk értelmet nyer, célba találtunk. Isten országának tagjaként lehet teljes az Istennel való kapcsolatunk, és állhatnak helyre az emberi kapcsolatok is.

Jézus ölébe veszi a gyermekeket, kezét fejükre teszi, megáldja őket, és ezzel kifejezi az Atya szerelmét, amely (ahogy Ravasz László fogalmaz) birtokba veszi és a szeretet kibeszélhetetlen gazdagságában részesíti azt az embert, akit a maga számára teremtett.

III. Tanulmányként...

Gyönyörű kép áll előttünk, nagy tanulság, amelyet elfogadhatunk, befogadhatunk mindnyájan. Szeretném végül megosztani veletek azt az öt területet, ahol útmutatás kaphatunk, életünkre; azokat a konkrét útmutatásokat, amiket velem tanított Isten ezen az Igén keresztül:

- Legyünk olyanok, mint a kisgyermek! Legyek olyan, és igyekezzem leegyszerűsíteni sokszor túlbonyolódott felnőtt valómat, gondolataimat, hozzáállásomat.
- Engedjük Jézushoz a gyermekeket, vigyük hozzá őket! „A gyermekeknek Jézus karjaiban a helye, és csak az a szülő cselekszik a gyermeke érdekében, aki Jézushoz viszi legföltettebb kincsét!
- Teremtsünk lehetőséget, mint gyülekezet, hordozzuk a gyermekszolgálatot!
- Irgalmazzon Isten rajtunk, hogy sosem legyünk akadályai az evangélium terjedésének!
- Legyünk készek és nyitottak felülvizsgálni beidegződéseinket, értsük és éljük Isten országának törvényszerűségeit!

Ámen!